

[Erik Eriksen.]

det ærede medlem hr. Per Hækkerup, men jeg må dog sige, at jeg bliver nødt til at tage flere sider af udviklingen med, end det ærede medlem gjorde. Jeg må tilstå, at det unægtelig forekommer mig, at det ærede medlem glemte meget væsentlige sider af den politiske og erhvervsøkonomiske udvikling, sådan som den tegner sig.

Det er vel sådan, at debatten i dag og de to næste dage betegner afslutningen på den mærkeligste regeringsperiode, vi har haft i fredstid. Det vil endnu huskes, hvorledes de tre nuværende regeringspartier forud for den 14. maj 1957 klart og koncist udtrykte deres ringe mening om hverandre; men da valgdagen var ovre, skulle de tre partiers ledere vælge. De radikale ledere valgte at anvende deres vælgeres stemmer til at sikre en socialdemokratisk domineret regering — jeg tror fortsat i strid med mange radikale vælgeres ønske.

Jeg har lagt mærke til den iver, hvormed man fra radikal side nu søger at give det udseende af at stå frit. Det gør partiet selvfølgelig ikke. Åbningstalens indhold siger det med tilstrækkelig tydelighed, og siden 1957 gælder det i hvert fald, at en vælger skal være ualmindelig blåøjet for at tro på, at det radikale parti står frit, og at det ønsker en liberal politik gennemført. De sidste tre år har med stor tydelighed vist, hvorledes det i virkeligheden forholder sig med dette partis syn på politisk samarbejde.

For retsforbundets vedkommende gælder det, at det førte en valgkamp, der ganske enkelt lovede kamp mod formynderstat og mod højere skatter. Man kunne faktisk ikke forstå partiet og dets første mand på anden måde, end at retsstatsfolkene i deres anti-socialistiske indstilling ønskede skatterne nedsat aldeles omgående. Det ærede medlem hr. Viggo Starcke sagde således, at folk betaler forbrugsafgifter i delvis kloroformet tilstand. Som læge har den nuværende højtærede minister uden portefølje måske ment at have særlige forudsætninger for at gøre kloroformeringen total. I hvert fald er skatterne jo steget ganske væsentligt i den tid, vi har haft retsstatsministre i regeringen.

Ud over skatterne er det, som mere end noget andet kendetegner denne regerings levetid, de helt usædvanlige konjunkturer, således som ordføreren for socialdemokratiet,

det ærede medlem hr. Per Hækkerup, også var inde på. Det er hævet over al tvivl og over al diskussion, at vi nu på fjerde år oplever konjunkturer, som vi for blot få år siden aldrig havde turdet håbe på. Få lande har en så stor udenrigshandel som Danmark, og derfor har det en ganske særlig betydning for os, hvorledes forholdet er mellem priserne på de varer, vi køber i udlandet, og priserne på de varer, vi sælger til udlandet. Der har været højkonjunktur i Vesteuropa, som aftager langt den største del af vor eksport, og priserne på de råvarer, vi køber i udlandet, har været lave. Tilsammen har disse forhold gjort det muligt at opretholde en eksport, der er omkring 1½ milliard kr. større, end vi kunne tillade os med det bytteforhold, som rådede i udenrigshandelen for bare 5 år siden. Dette er noget helt afgørende, og jeg anser det for vigtigt at understrege det så stærkt som muligt, for har man først erkendt, hvor betydningsfuldt dette forhold er, vil man samtidig have et klart billede af, hvor sløjt det i virkeligheden må stå til hos regeringspartierne, når de i deres propaganda ganske bortser fra bytteforholdets betydning eller i bedste fald kun får det nævnt i en bisætning. Realiteten er jo nærmest — og det indtryk forstærkedes, da jeg sad og hørte det ærede medlem hr. Per Hækkerups tale — at regeringen og dens partier ved valget udbeder sig vælgernes stillingtagen til, at vi har haft en højkonjunktur af international oprindelse. Det er dette, man langt mere end regeringens egen politik fremlægger til vælgernes godkendelse — jeg skal senere komme ind på det.

Vi har i de sidste år haft en produktionsstigning, som har ligget nogenlunde på linje med den gennemsnitlige i Vesteuropa, men i den sidste tid synes stigningstakten i den danske industriproduktion at være stagneret; anderledes eller bedre er det ikke trods regeringens slåen på tromme for resultatet. Vi har samtidig med produktionsfremgangen kunnet opsamle en valutareserve på 1½ milliard kr. Det er her værd, synes jeg, et øjeblik at fæste opmærksomheden ved den førte skatte- og overbudgetteringspolitik. Den har jo nemlig ikke, viser det sig, hindret efterspørgselspresset i at stige; det har den jo ikke. Den har heller ikke hindret aktiviteten i at blive så stor,